

II OSK 119/13 - Wyrok

Data orzeczenia	2013-06-18
Data wpływu	2013-01-14
Sąd	Naczelny Sąd Administracyjny
Sędziowie	Arkadiusz Despot - Mładanowicz /sprawozdawca/ Jerzy Stelmasiak Małgorzata Masternak - Kubiak /przewodniczący/
Symbol z opisem	6262 Radni 6411 Rozstrzygnięcia nadzorcze dotyczące gminy; skargi organów gminy na czynności nadzorcze
Hasła tematyczne	Samorząd terytorialny
Sygn. powiązane	II SA/Ke 578/12
Skarżony organ	Wojewoda
Treść wyniku	Oddalono skargę kasacyjną
Powołane przepisy	Dz.U. 2010 nr 176 poz 1190; art. 190 ust. 1 pkt 3 i ust. 2; Ustawa z dnia 16 lipca 1998 r. Ordynacja wyborcza do rad gmin, rad powiatów i sejmików województw -tekst jednolity. Dz.U. 2011 nr 21 poz 112; art. 10 pkt 2, art. 16 ust. 1, 2, 2a, 3, 4; Ustawa z dnia 5 stycznia 2011 r. Kodeks wyborczy.

Sentencja

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie: Przewodniczący: Sędzia NSA Małgorzata Masternak-Kubiak Sędziowie Sędzia NSA Arkadiusz Despot-Mładanowicz (spr.) Sędzia NSA Jerzy Stelmasiak Protokolant asystent sędziego Rafał Jankowski po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2013 r. na rozprawie w Izbie Ogólnoadministracyjnej skargi kasacyjnej M. M. od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach z dnia 10 października 2012 r. sygn. akt II SA/Ke 578/12 w sprawie ze skargi M. M. na zarządzenie zastępcze Wojewody Ś. z dnia [...] czerwca 2012 r. znak: [...] w przedmiocie stwierdzenia wygaśnięcia mandatu radnego oddala skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Kielcach wyrokiem z dnia 10 października 2012 r., sygn. akt II SA/Ke 578/12 oddalił skargę M. M. na zarządzenie zastępcze Wojewody Ś. z dnia [...] czerwca 2012 r. znak: [...] w przedmiocie stwierdzenia wygaśnięcia mandatu radnego.

Wyrok został wydany w następujących okolicznościach sprawy:

Zarządzeniem zastępczym z dnia [...] czerwca 2012 r., wydanym na podstawie art. 98a ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm., dalej "u.s.g.") Wojewoda Ś. stwierdził wygaśnięcie mandatu radnego Rady Miejskiej W. M. M.

W uzasadnieniu organ przedstawił następujący stan faktyczny:

Radny Rady Miejskiej W. M. M. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego we W. z dnia [...] maja 2011 r., sygn. akt [...] za popełnienie czynu określonego w art. 290 § 1 kk w zw. z art. 278 § 3 kk, tj. za przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia publicznego. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu [...] listopada 2011 r. na skutek utrzymania w mocy wyroku pierwszej instancji przez Sąd Okręgowy w K. (sygn. akt [...]). W tej sytuacji, w ocenie Wojewody Ś. wystąpiła obligatoryjna przesłanka do stwierdzenia wygaśnięcia mandatu radnego M. M., stosownie do postanowień art. 190 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 16 lipca 1998 r. Ordynacja wyborcza do rad gmin, rad powiatów i sejmików województw (Dz. U. z 2010 r. Nr 176, poz. 1190 ze zm., dalej: "Ordynacja wyborcza"), ponieważ utrata prawa wybieralności (bierne prawo wyborcze) następuje w przypadku skazania radnego za przestępstwo umyślne ścigane

z oskarżenia publicznego. W myśl art. 190 ust. 2 Ordynacji, wygaśnięcie mandatu radnego z powodu utraty prawa wybieralności stwierdza rada gminy w drodze uchwały, najpóźniej w 3 miesiące od dnia wystąpienia przyczyny wygaśnięcia mandatu.

Rada Miejska we W. wbrew powyższemu obowiązkowi nie podjęła stosownej uchwały. Również po wystosowaniu przez Wojewodę Ś. wezwania w trybie art. 98a ust. 1 u.s.g. do podjęcia przedmiotowej uchwały Rada Miejska nie podjęła uchwały stwierdzającej wygaśnięcie mandatu radnego.

Wojewoda Ś. dnia [...] czerwca 2012 r., wypełniając dyspozycję art. 98a ust. 2 u.s.g., poinformował Ministra Administracji i Cyfryzacji o zamiarze wydania zarządzenia zastępczego, a dnia [...] czerwca 2012 r. wydał zaskarżone zarządzenie zastępcze znak: [...] o wygaśnięciu mandatu radnego Rady Miejskiej W. M. M.

Skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach na powyższe zarządzenie zastępcze z dnia [...] czerwca 2012 r. wniósł M. M., domagając się jego uchylenia.

W uzasadnieniu skargi zarzucił naruszenie prawa materialnego, poprzez jego błędną wykładnię i zastosowanie art. 98a u.s.g. Zaskarżonemu zarządzeniu skarżący zarzucił brak podstawy prawnej do jego podjęcia, gdyż wskazany przepis art. 98a u.s.g., po zmianach wprowadzonych przez ustawę z dnia 5 stycznia 2011 r. - Przepisy wprowadzające ustawę – Kodeks wyborczy i ustawę z 31 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy – Kodeks wyborczy oraz niektórych innych ustaw – nie może stanowić podstawy prawnej skarżonego zarządzenia.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej oddalenie.

Wojewoda Ś. wskazał, że zarządzenie zastępcze wydane zostało zgodnie z prawem i zachowaniem określonych procedur. Niniejsza sprawa dotyczy wygaśnięcia mandatu radnego wybranego w dniu 21 listopada 2010 r. na kadencję 2010 – 2014 i stosownie do art. 16 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. - Przepisy wprowadzające ustawę – Kodeks wyborczy (Dz. U. Nr 21, poz. 113) do zmian w składach i stwierdzenia wygaśnięcia mandatu mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 16 lipca 1998 r. Ordynacja wyborcza do rad gmin, rad powiatów i sejmików województw. Zdaniem organu wolą ustawodawcy było aby do całej kadencji miał zastosowanie ten sam reżim prawny na co wskazuje również pismo Państwowej Komisji Wyborczej z dnia 25 października 2011 roku.

Wojewódzki Sąd Administracyjny stwierdził, że skarga nie jest zasadna.

Sąd wskazał, że w rozpoznawanej sprawie problem sprowadza się w istocie do rozstrzygnięcia, które przepisy: Ordynacji wyborczej do rad gmin, rad powiatów i sejmików województw czy Kodeksu wyborczego – mają zastosowanie w sprawach wygaśnięcia mandatu radnego wybranego w wyborach samorządowych w 2010 r.

W wyniku dokonanej oceny Sąd stwierdził, iż wbrew zarzutom skargi kwestionowane zarządzenie zastępcze nie budzi zastrzeżeń z punktu widzenia jego legalności, gdyż jest zgodne z regulacją prawną, powołaną jako podstawa prawna zarządzenia zastępczego. Przedmiotowe zarządzenie zastępcze dotyczy wygaśnięcia mandatu radnego Rady Miejskiej wybranego na kadencję 2010 – 2014. Te wybory samorządowe przeprowadzone zostały zgodnie z obowiązującą wówczas ustawą z dnia 16 lipca 1998 r. Ordynacja wyborcza do rad gmin, rad powiatów i sejmików województw. Z dniem 1 sierpnia 2011 r. weszła w życie ustawa z dnia 5 stycznia 2011 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Kodeks wyborczy (Dz. U. Nr 21, poz. 113, dalej: "p.w.k.w.") oraz ustawa z dnia 5 stycznia 2011 r. Kodeks wyborczy (Dz. U. nr 21, poz. 112 ze zm.). Na mocy art. 10 pkt 2 p.w.k.w. ustawodawca derogował Ordynację

wyborczą. Jednocześnie w art. 16 ust. 3 p.w.k.w. postanowiono o dalszym jej stosowaniu – do nowych, przedterminowych i uzupełniających wyborów organów stanowiących jednostki samorządu terytorialnego przeprowadzonych w trakcie kadencji, w czasie której weszła w życie ustawa Kodeks wyborczy. W ocenie Sądu treść norm prawnych zawartych w art. 16 ust. 3 i art. 16 ust. 2 p.w.k.w. (którego niezgodność z Konstytucją orzekł Trybunał Konstytucyjny) różni się w istotny sposób, co ma wpływ na interpretację tych przepisów. W ust. 2 mowa jest o wyborach zarządzonych przed dniem wejścia w życie ustawy Kodeks wyborczy, który mógł dotyczyć w istocie tylko wyborów do Sejmu i Senatu RP, które odbyły się jesienią 2011 r. W obowiązującym zaś art. 16 ust. 3, który nie był objęty orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 lipca 2011 w sprawie K 9/11, mowa jest o wyborach przeprowadzonych w trakcie kadencji, w czasie której weszła w życie ustawa Kodeks wyborczy. Przepis ten należy odnosić, jak słusznie wskazał Wojewoda Ś., do wyborów samorządowych kadencji trwającej już od 2010 r. Z porównania brzmienia tych dwóch norm wynika wyraźnie, że wolą ustawodawcy było, aby do całej kadencji miał zastosowanie ten sam reżim prawny. W związku z tym, zgodnie z art. 16 ust. 3 p.w.k.w., Wojewoda Ś. prawidłowo rozstrzygnął w zarządzeniu zastępczym o stwierdzeniu wygaśnięcia mandatu radnego M. M. w oparciu o art. 190 ust. 1 pkt 3 Ordynacji wyborczej.

Sąd I instancji wskazał, że przedstawione stanowisko znajduje potwierdzenie w aktualnym dorobku orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego. W wyroku z dnia 19 czerwca 2012 r. w sprawie II OSK 1305/12 stwierdził "w kadencji organów samorządu terytorialnego rozpoczętej w 2010 r., do wygaśnięcia mandatów radnych oraz wójtów, burmistrzów, prezydentów mają zastosowanie przepisy Ordynacji wyborczej do rad gmin, rad powiatów i sejmików województw". Podobne stanowisko zostało zaprezentowane również w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 25 kwietnia 2012 r. w sprawie II OSK 304/12.

Tak więc wobec prawomocnego skazania radnego M. M. za przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia publicznego utracił on prawo wybieralności (art. 7 ust. 2 Ordynacji wyborczej), co powoduje wygaśnięcie jego mandatu (art. 190 ust. 1 pkt 3 Ordynacji wyborczej). W takim przypadku rada stwierdza wygaśnięcie mandatu w drodze uchwały, najpóźniej w 3 miesiące od dnia wystąpienia przesłanek wygaśnięcia mandatu. Zatem w sytuacji, gdy rada wbrew temu obowiązki nie podejmowała prawnie nakazanych działań, obowiązkiem ustawowym wojewody było wydanie zarządzenia zastępczego w sprawie wygaśnięcia mandatu. Zgodnie bowiem z przepisem art. 98a ust. 2 u.s.g., w razie bezskutecznego upływu terminu określonego w ust. 1 wojewoda, po zawiadomieniu ministra właściwego do spraw administracji publicznej, wydaje zarządzenie zastępcze, a zatem wydanie takiego zarządzenia ma charakter obligatoryjny. Ustawowa procedura stwierdzenia wygaśnięcia mandatu musi być przeprowadzona w sytuacji wydania prawomocnego wyroku skazującego za przestępstwo umyślne. Nie można zatem skutecznie stawiać wojewodzie zarzutu, iż działał bez podstawy prawnej.

Warunkiem skutecznego wydania zarządzenia zastępczego jest uprzednie powiadomienie przez wojewodę ministra właściwego do spraw administracji publicznej. Wymóg ten również został spełniony w niniejszej sprawie.

Bezspornym natomiast jest w sprawie niniejszej, że wyrok skazujący radnego M. M. był prawomocny w dniu wydania zarządzenia zastępczego.

Mając powyższe na uwadze Sąd stwierdził, iż zaskarżone zarządzenie zastępcze jest zgodne z prawem i na podstawie art. 151 ustawy z dnia 30.08.2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.) oddalił skargę.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku złożył M. M., zaskarżając wyrok w całości,

zarzucając:

1) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 190 ust. 2 Ordynacji wyborczej w związku z art. 16 ust. 3 p.w.k.w. poprzez przyjęcie, iż stwierdzenie wygaśnięcia mandatów radnych kadencji 2012-2014 należy do kompetencji organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego, czego konsekwencją było zastosowanie przepisów Ordynacji wyborczej;

2) naruszenie prawa materialnego poprzez zastosowanie art. 16 ust. 3 oraz art. 10 pkt 2 p.w.k.w. poprzez nieuwzględnienie faktu derogowania Ordynacji wyborczej oraz uznanie, iż art. 16 ust. 3 p.w.k.w. ma zastosowanie również do wygaszania mandatów radnych;

3) naruszenie prawa materialnego poprzez zastosowanie art. 98a ust. 2 u.s.g. poprzez uznanie, iż zarządzenie zastępcze wydane na podstawie powoływanego wyżej przepisu jest legalne i zgodne z przepisami prawa;

4) oparcie rozstrzygnięcia na przepisach prawa bez uwzględnienia ich nowelizacji, przede wszystkim zmian wprowadzonych w wyniku wejścia w życie Kodeksu wyborczego.

W związku z powyższym skarżący kasacyjnie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i merytoryczne rozpoznanie skargi, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania WSA w Kielcach oraz zasądzenie kosztów niniejszego postępowania na rzecz skarżącego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w sprawie.

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zawiera usprawiedliwionych podstaw.

W rozpoznawanej sprawie skarżący został wybrany na radnego, na kadencję 2010-2014, na podstawie przepisów ustawy z dnia 16 lipca 1998 r. – Ordynacja wyborcza do rad gmin, rad powiatów i sejmików województw. Wobec prawomocnego skazania skarżącego za przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia publicznego utracił on prawo wybieralności (art. 7 ust. 2 pkt 1 Ordynacji wyborczej), co powoduje wygaśnięcie jego mandatu stosownie do art. 190 ust. 1 pkt 3 Ordynacji wyborczej. W takim przypadku, zgodnie z art. 190 ust. 2 Ordynacji wyborczej, rada stwierdza wygaśnięcie mandatu w drodze uchwały, najpóźniej w 3 miesiące od dnia wystąpienia przesłanek wygaśnięcia mandatu. Wobec braku podjęcia przez Radę Miejską we W. stosownej uchwały w tym zakresie, Wojewoda Ś. zarządzeniem zastępczym z dnia [...] czerwca 2012 r., wydanym na podstawie art. 98a ust. 2 u.s.g. oraz art. 190 ust. 1 pkt 3 Ordynacji wyborczej w zw. z art. 16 p.w.k.w. stwierdził wygaśnięcie mandatu skarżącego.

Skarżący kasacyjnie kwestionując legalność przedmiotowego zarządzenia zastępczego podnosi, że w niniejszej sprawie powinny mieć zastosowanie przepisy ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. Kodeks wyborczy, stosownie do którego w sytuacji prawomocnego skazania wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia publicznego właściwym do wygaszenia mandatu jest komisarz wyborczy, nie zaś rada gminy. Stanowiska zaprezentowanego w skardze kasacyjnej nie sposób podzielić.

Wejście w życie reformy prawa wyborczego zostało poprzedzone regulacją intertemporalną ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Kodeks wyborczy. Stosownie do art. 10 pkt 2 p.w.k.w. traci moc ustawa z dnia 16 lipca 1998 r. - Ordynacja wyborcza do rad gmin, rad powiatów i sejmików województw. Przepis przejściowy art. 16 p.w.k.w. stanowił, że: "1. Ustawę wymienioną w art. 1 stosuje się do wyborów zarządzonych po dniu jej wejścia w życie oraz kadencji rozpoczętych po przeprowadzeniu tych wyborów. 2.

Do wyborów zarządzonych przed dniem wejścia w życie ustawy wymienionej w art. 1 stosuje się przepisy dotychczasowe. 3. Do nowych przedterminowych i uzupełniających wyborów organów stanowiących jednostek samorządu terytorialnego przeprowadzanych w trakcie kadencji, w czasie której ustawa wymieniona w art. 1 weszła w życie, stosuje się przepisy dotychczasowe. 4. Do przedterminowych wyborów wójta (burmistrza, prezydenta miasta) przeprowadzanych w trakcie kadencji, w czasie której ustawa wymieniona w art. 1 weszła w życie, stosuje się przepisy dotychczasowe." W świetle tej regulacji nie ulega wątpliwości, że intencją ustawodawcy było poddanie nowym regułom wyborów zarządzonych dopiero po dniu wejścia w życie Kodeksu wyborczego oraz kwestii, które mogły się pojawić w czasie kadencji rozpoczętych po przeprowadzeniu takich wyborów.

Jednak Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 20 lipca 2011 r., sygn. akt K 9/11 orzekł, że art. 16 ust. 1 i 2 w związku z art. 1 p.w.k.w., przez to, że uzależnia reżim prawny wyborów od terminu ich zarządzania, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji. Trybunał uznał, że ustawodawca popełnił błąd systemowy polegający na niedookreśleniu reżimu prawnego, który ma zastosowanie w wyborach parlamentarnych, a przez to doprowadził do powstania stanu niepewności co do treści prawa wyborczego normującego wybory do Sejmu i Senatu. Z uzasadnienia wyroku wynika, że sposób ukształtowania art. 16 ust. 1 i 2 w związku z art. 1 p.w.k.w., widziany w perspektywie terminu na zarządzanie wyborów parlamentarnych w 2011 r., prowadził do ukształtowania normy powierzającej Prezydentowi nie tylko samo wyznaczenie daty tych wyborów, lecz także umożliwiającej określenie ich reżimu prawnego. Wynika to z określenia przez ustawodawcę daty wejścia w życie Kodeksu wyborczego w okresie bezpośrednio poprzedzającym ostateczny termin na zarządzanie przez Prezydenta najbliższych wyborów. W rezultacie, zdaniem Trybunału, decyzja o tym, jakie prawo wyborcze ma być stosowane w odniesieniu do wyborów parlamentarnych w 2011 r., nie wynika z rozstrzygnięcia podjętego przez ustawodawcę, ale pozostawiona została Prezydentowi, który samodzielnie określa moment wyznaczenia daty wyborów.

Analiza rozstrzygnięcia Trybunału, a zwłaszcza jego uzasadnienia, wskazuje, że derogacja art. 16 ust. 1 i ust. 2 p.w.k.w. spowodowała, że reguła stosowania Kodeksu wyborczego dopiero do wyborów zarządzonych po tej dacie i jedynie w odniesieniu do kadencji rozpoczętych po przeprowadzeniu takich wyborów, ma odniesienie tylko do wyborów parlamentarnych. Skład orzekający w niniejszej sprawie wziął pod uwagę to, iż podstawowym motywem stwierdzenia niekonstytucyjności art. 16 ust. 1 i ust. 2 p.w.k.w. były ewentualne konsekwencje zastosowania zawartych tam rozwiązań w odniesieniu do wyborów parlamentarnych, niepożądane z punktu widzenia standardów przyjętych w ustawie zasadniczej i zasad, które powinny być respektowane przy tworzeniu prawa wyborczego.

W obrocie prawnym pozostały regulacje art. 16 ust. 3 i 4 p.w.k.w. dotyczące nowych, przedterminowych i uzupełniających wyborów organów stanowiących jednostek samorządu terytorialnego oraz wójta (burmistrza, prezydenta miasta), przeprowadzanych w trakcie kadencji, stanowiąc, że stosuje się do nich przepisy Ordynacji wyborczej. Skoro do tych wyborów stosuje się prawo dotychczasowe to także do zdarzeń prawnych determinujących przeprowadzenie tych wyborów, w tym wygaśnięcia mandatu radnego, powinny mieć zastosowanie normy dotychczasowego reżimu wyborczego. Zdaniem składu orzekającego Naczelnego Sądu Administracyjnego, zakres hipotezy rozważanego przepisu powinien być wyznaczany zasadniczo zgodnie z systemowymi i funkcjonalnymi regułami wykładni. Stwierdzenie wygaśnięcia mandatu radnego jest zagadnieniem odrębnym, choć wiążącym się – ewentualnie, w razie uprawomocnienia się aktu (orzeczenia) fakt ten ustalającego – z koniecznością przeprowadzenia przedterminowych wyborów. Objęcie zakresem dyspozycji art. 16 ust. 3 p.w.k.w. nie tylko przedterminowych wyborów, o których mowa wprost w tym przepisie, ale także stwierdzenia wygaśnięcia mandatu, stanowi wyraz uprawnionej rozszerzającej wykładni tego przepisu, będący wyjątkiem od zasady bezpośredniego działania

Kodeksu wyborczego. Rozszerzająca interpretacja analizowanego przepisu prowadzi bowiem do zagwarantowania koherencji reżimu wyborczego organów jednostek samorządu terytorialnego w świetle zasad i wartości konstytucyjnych dotyczących stabilności reguł prawa wyborczego w trakcie kadencji. Nie jest bowiem możliwy do zaakceptowania taki pogląd, że to czy wybory mogą być przeprowadzone reguluje Kodeks wyborczy, natomiast samo przeprowadzenie wyborów reguluje Ordynacja wyborcza.

Należy podzielić takie zapatrywanie, także ze względu na treść art. 5 ustawy z dnia 31 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy – Kodeks wyborczy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 217, poz. 1281). Ten przepis stanowi, że przepisy ustaw o samorządzie gminnym, powiatowym i wojewódzkim, mające związek z przepisami ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne, w zakresie dotyczącym odpowiednio wygaśnięcia mandatu radnego, mają zastosowanie do kadencji organów stanowiących jednostek samorządu terytorialnego, następujących po kadencji, w trakcie której niniejsza ustawa weszła w życie. Gdyby ustawodawca chciał, aby nowy i zmieniany powołaną ustawą Kodeks wyborczy miał zastosowanie także do wcześniej rozpoczętej kadencji, nie wprowadzałby przepisu stanowiącego, że związane z Kodeksem wyborczym nowe przepisy zmieniające ustawy samorządowe, mają zastosowanie dopiero w kolejnej nowej kadencji. Ustawodawca może swobodnie zmieniać nowy Kodeks wyborczy, ale zmiany te nie mogą dotyczyć kadencji rozpoczętej przed uchwaleniem i wejściem w życie Kodeksu wyborczego.

Taka wykładnia jest zgodna z ukształtowanym w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego modelem prawa wyborczego, zgodnie z którym reguły według których zostały przeprowadzone wybory na daną kadencję obowiązują do końca tej kadencji. Oznacza to, że wszystkie zdarzenia danej kadencji oceniane są według reguł prawa wyborczego obowiązującego w czasie wyborów tej kadencji.

Z powyższych rozważań wynika, że do wygaśnięcia mandatu radnego wybranego w wyborach samorządowych w 2010 r. mają nadal zastosowanie przepisy Ordynacji wyborczej do rad gmin, rad powiatów i sejmików województw.

Powyższe stanowisko zostało już ugruntowane w orzecznictwie Naczelnego Sadu Administracyjnego (zob. wyroki z dnia: 25 kwietnia 2012 r. sygn. akt II OSK 304/12, z dnia 10 stycznia 2013 r., sygn. akt II OSK 2896/12, z dnia 17 lipca 2012 r., sygn. akt II OSK 1501/12, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>).

W tej sytuacji uznać należy, że pozbawione podstaw są zarzuty naruszenia przez Sąd I instancji przepisów prawa materialnego.

Na marginesie wskazać należy, że naprzeciw takiej wykładni wskazanych regulacji wyszedł także ustawodawca w następnych zmianach Kodeksu wyborczego wykonujących wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 lipca 2011 r. sygn. akt K 9/11, który ustawą z dnia 12 października 2012 r. o zmianie ustawy przepisy wprowadzające ustawę – Kodeks wyborczy (Dz. U. 2012, poz. 1399) w art. 16 p.w.k.w. po ust. 2 dodał ust. 2a w brzmieniu: "Do kadencji organów stanowiących jednostek samorządu terytorialnego oraz kadencji wójta (burmistrza, prezydenta miasta), w czasie której ustawa wymieniona w art. 1 weszła w życie, stosuje się przepisy dotychczasowe."

Mając powyższe na względzie, Naczelny Sąd Administracyjny na podstawie art. 184 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r., poz. 270 ze zm.) orzekł jak w sentencji wyroku.

9